

COLECȚIA RAO CLASIC

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

Despre dragoste și alți demoni

G A B R I E L G A R C Í A
M Á R Q U E Z

Despre dragoste și
alți demoni

Traducere din limba spaniolă
TUDORA ȘANDRU MEHEDIŢI

editura rao

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

Del amor y otros demonios

© GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ, 1994

© Editura RAO, 2014

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei

© Ssplajn | Dreamstime.com

2014

Editura RAO

Str. Bărgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

Descrierea CIP poate fi consultată
pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-609-571-6

*Pentru Carmen Balcells
scăldată în lacrimi*

*Pare-se că părul trebuie să reînvie mult mai puțin
decât celelalte părți ale trupului.*

TOMA D'AQUINO
Despre integritatea trupurilor reînviat
(chestiunea 80, cap. 5)

Ziua de 26 octombrie 1949 n-a fost o zi a marilor știri. Maestrul Clemente Manuel Zabala, șeful de redacție al ziarului unde îmi făceam ucenicia de reporter, încheie ședința de dimineață cu două sau trei sugestii de rutină. Nu încredință o sarcină concretă niciunui redactor. Câteva minute mai târziu află prin telefon că tocmai se începuse golirea criptelor funerare din vechea mănăstire Santa Clara, și-mi ordonă fără prea multe iluzii:

– Du-te până acolo să vezi dacă e rost de ceva.

Istorică mănăstire a călugărițelor clarise, prefăcută în spital de aproape un secol, urma să fie vândută pentru a se construi în loc un hotel de cinci stele. Neprețuita sa capelă era aproape sub cerul liber din cauza năruirii lente a acoperișului, dar în criptele ei rămâneau îngropate trei generații de episcopi și starețe și tot felul de oameni de vază. Primul pas era s-o golească, să dea rămășițele celor care le reclamă și să arunce restul la groapa comună.

M-a surprins primitivismul metodei. Muncitorii deschideau mormintele cu târnăcopul și sapa, scoteau sicriile putrezite care se fărâmau la cea mai mică mișcare și separau osemintele de amestecul de pulbere, fâșii de îmbrăcăminte și șuvițe de păr ofilite. Cu cât mortul era mai

ilustru, cu atât mai anevoioasă era munca, fiindcă trebuiau să scormonească printre ruinele trupurilor și apoi să cearnă foarte fin reziduurile pentru a recupera pietrele prețioase și orfevrăriile.

Șeful șantierului copia datele de pe lespede într-un caiet de școală, orânduia oasele în grămezi separate și punea deasupra fiecăreia foaia cu numele ca să nu se încurce. Astfel că prima imagine pe care am văzut-o intrând în lăcașul sfânt a fost un lung șir de movilițe de oseminte, închinse de cumplitul soare de octombrie ce se revărsa năvalnic printre spărturile tavanului, și fără nicio altă identitate decât numele scris cu creionul pe o bucată de hârtie. După aproape o jumătate de veac mai simt încă stuporarea stârnită de mărturia aceea îngrozitoare a trecerii devastatoare a anilor.

Erau acolo, printre mulți alții, un vicerege din Peru și amanta sa tainică; don Toribio de Cáceres y Virtudes, episcop al acestei dioceze; mai multe starețe ale mănăstirii, printre care maica Josefá Miranda, și licențiatul în arte, don Cristóbal de Eraso, care-și consacraseră jumătate din viață construirii tavanelor ornamentate cu muluri și fleuroni. Se mai afla o criptă acoperită cu lespede de al doilea marchiz de Casaldueiro, don Ygnacio de Alfaro y Dueñas, însă, când au deschis-o, s-a văzut că era goală și nefolosită. În schimb, rămășițele marchizei sale, doña Olalla de Mendoza, zăceau sub propria lespede în cripta alăturată. Șeful șantierului n-a dat nicio importanță; nu era ceva neobișnuit ca un nobil din partea locului să-și fi pregătit mormântul și să fi fost îngropat în altul.

În a treia firidă de la altarul principal, pe partea Evangheliei, acolo era știrea. Lespedea sări în bucăți la cea dintâi lovitură de târnăcop, și niște plete vii, de culoarea

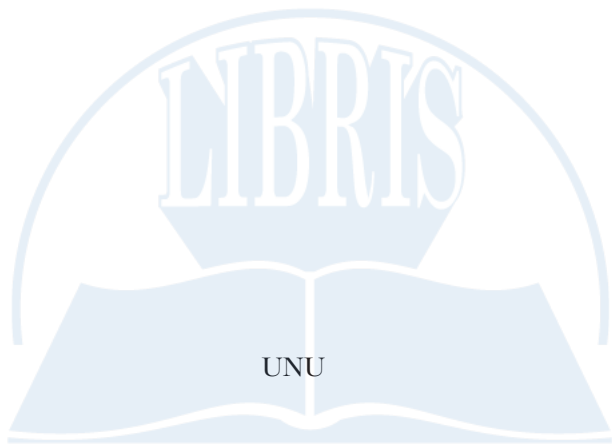
Despre dragoste și alți demoni

aramei înflăcărate se revărsară în afara cripei. Șeful șantierului a vrut să le scoată întregi cu ajutorul muncitorilor, dar cu cât trăgeau de ele, cu atât păreau mai lungi și mai bogate, până când se iviră ultimele şuvițe, lipite încă de o țeastă de fetiță. În firidă nu mai rămaseră decât niște oscioare mărunte și împrăștiate, iar pe lespeda de piatră cioplită, mâncată de salpetru, se putea citi doar un nume de botez, fără cele de familie: Sierva María de Todos los Angeles. Întinse pe jos, pletele splendide măsurau douăzeci și doi de metri și unsprezece centimetri.

Șeful șantierului îmi explică fără uimire că părul uman crește un centimetru pe lună chiar și după moarte, și douăzeci și doi de metri îi părură o medie obișnuită pentru două sute de ani. Mie, în schimb, nu mi s-a părut ceva obișnuit, fiindcă bunica îmi povestea în copilărie legenda unei micuțe marchize de doisprezece ani, cu pletele târându-i-se pe pământ ca o trenă de mireasă, care murise de turbare dintr-o mușcătură de câine, și era venerată în satele din Caraibi grație nenumăratelor minuni pe care le săvârșise. Gândul că acel mormânt ar putea fi al ei a fost pentru mine știrea acelei zile și obârșia acestei cărți.

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ
Cartagena de Indias, 1994

Un câine cenușiu cu o stea în frunte năvăli în labirintul târgului în prima duminică din decembrie, trânti mesele cu grătare, făcu prăpăd prin tarabele indienilor și corturile cu lozuri de loterie, și pe deasupra mușcă patru persoane care i se iviră în cale. Trei erau sclavi negri. Ultima a fost Sierva Maria de Todos los Angeles, fiica unică a marchizului de Casalduero, care se dusesse cu o slujnică să cumpere o ghirlandă cu clopoței pentru sărbătorirea celor doisprezece ani pe care avea să-i împlinească.

Aveau instrucțiuni să nu treacă dincolo de Poarta Ne-
guțătorilor, dar slujnica se aventură până la podul mobil din mahalaua Getsemani, atrasă de larva portului cu trafic de negri, unde era pe sfârșite debarcarea unei încărcături de sclavi din Guineea. Vaporul companiei din Cadix pentru comerțul cu negri fusese așteptat cu înfrigurare de mai bine de o săptămână, căci la bordul lui surveniseră morți inexplicabile. Străduindu-se să le ascundă, aruncaseră în apă leșurile, fără balast. Marea furtunoasă le-a scos pe uscat, și zorii zilei le-au găsit pe țărm, desfigurate de umflare și cu o ciudată culoare violetie. Nava a fost ancorată în afara golfului de teamă să nu fie o izbucnire a vreunei molime africane, până când se dovede că fusese doar o otrăvire cu alimente stricate.

La ceasul la care câinele trecu prin târg se încheiase debarcarea încărcăturii supraviețuitoare, într-o stare de sănătate depreciată într-un hal fără hal, și se încerca să se compenseze pierderile cu un singur exemplar care valora cât toate la un loc. Era o captivă abisiniană cu o statură de șapte palme, unsă cu melasă de trestie de zahăr în locul uleiului comercial de rigoare, și de o frumusețe atât de tulburătoare, că părea ireală. Avea nasul fin, craniul oval, ochii oblici, dinții intacți și alura ambiguă a unui gladiator roman. N-o însemnară cu fier roșu în țarc, nici nu-i strigară vârsta ori starea sănătății, ci o scoaseră la vânzare numai și numai pentru frumusețe. Prețul pe care guvernatorul îl plăti pentru ea, fără tocmeală și cu bani peșin, a fost greutatea ei în aur.

În fiecare zi se întâmpla ca niște câini fără stăpân să muște pe careva în timp ce fugăreau pisici sau se luptau cu vulturii pentru stârvurile din drum, și mai cu seamă în epoca de belșug și afluență în care Flota Galioanelor trecea spre târgul de la Portobelo. Patru sau cinci oameni mușcați în aceeași zi nu alungau somnul nimănui, și cu atât mai puțin o rană ca aceea pe care o avea Sierva María, ce abia dacă i se zărea la glezna stângă. Așa încât slujnica nu se alarmă. Îngrijii copila cu mâna ei, oblojind-o cu un amestec de lămâie și pucioasă, și-i spălă pata de sânge de pe fustă, și nimeni nu se mai gândi la nimic altceva decât la petrecerea din ziua când avea să împlinească doisprezece ani.

Bernarda Cabrera, mama fetiței și soția fără titluri a marchizului de Casalduero, luase în zorii acelei zile un purgativ puternic: șapte boabe de antimoniu într-un pahar cu zahăr rafinat. Fusese o metisă neîmblânzită din așa-numita aristocrație de tejghea; seducătoare, hrăpăreață, pusă

pe chefuri, și cu un nesăț în pânțece gata să sature o cazarmă. Totuși, în câțiva ani dispăruse din lume din cauza abuzului de miere fermentată și de pastile de cacao. Ochii de țigancă își stinseră văpaia, farmecul i se risipi, pierdea sânge și vărsa fiere, iar trupul de sirenă de odinioară deveni puhav și arămiu ca cel al unui mort de trei zile, și scăpa niște vânturi asurzitoare și pestilențiale ce speriau dulăii.

Abia dacă mai ieșea din alcov, și chiar și atunci umbla în pielea goală, sau cu o pelerină de serj fără nimic pe dedesubt care o făcea să pară mai despuiată decât dacă nu s-ar fi îmbrăcat.

Avusese șapte scaune până când se întorsese servitoarea care o însoțise pe Sierva María și care nu-i vorbi despre mușcătura câinelui. În schimb, îi comentă scandalul din port iscat de vinderea sclavei.

– Dacă-i așa de frumoasă cum se spune, poate fi abisiniană, zise Bernarda.

– Însă, chiar de-ar fi regina din Saba, nu mi se părea cu puțință ca s-o cumpere cineva plătind greutatea ei în aur.

– Or fi vrut să spună în pesos de aur, zise.

– Nu, o lămuri, atât aur cât cântărește negresa.

– O sclavă înaltă de șapte palme nu cântărește mai puțin de o sută douăzeci de livre, spuse Bernarda. Și nu există femeie, nici neagră, nici albă, care să valoreze o sută douăzeci de livre de aur, poate numai dacă scoate diamante pe fund.

Nimeni nu fusese mai priceput decât ea la negoțul cu sclavi și știa că, dacă guvernatorul o cumpărase pe abisiniană, n-avea să fie pentru ceva atât de sublim cum ar fi să-i servească la bucătărie. Atunci auzi primele flajolete și petardele de sărbătoare, și imediat hărmălaia dulăilor din cuști. Ieși în livada de portocali să vadă ce se întâmplă.

Don Ygnacio de Alfaro y Dueñas, al doilea marchiz de Casaldiero și senior de Darién, auzise și el muzica din hamacul unde își făcea siesta, atârnat între doi portocali. Era un bărbat lugubru, cu o expresie amară și de o paliditate de crin din pricina sângerării provocate de lilieci în timpul somnului. Era îmbrăcat într-o chilaba de beduin cu care umbla prin casă și avea o scufie de Toledo ce-i sporea aerul descumpănit. Văzându-și soția cum a adus-o Domnul pe lume, se repezi s-o întrebe:

– Ce muzică-i asta?

– Nu știu, răspunse ea. În câte suntem astăzi?

Marchizul nu știa. Trebuie să fi fost cu adevărat foarte neliniștit ca să-i adreseze o întrebare soției, iar ea trebuie să se fi simțit tare ușurată cu fierea ca să-i răspundă fără urmă de sarcasm. Se așezase în hamac, intrigat, când se auziră iar petardele.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă. În câte suntem azi?

Casa se învecina cu ospiciul de femei Divina Pastora. Îmboldite de muzică și artificii, locatarele ieșiseră pe terasa ce dădea spre livada de portocali și întâmpinau bucuroase fiecare explozie, ovaționând. Marchizul le întrebă în gura mare unde era sărbătoarea, și ele îi risipiră toate îndoielile. Era 7 decembrie, ziua de San Ambrosio, Episcop, iar muzica și petardele răsunau din curtea sclavilor în cinstea Siervei Maria. Marchizul se bătu cu palma peste frunte.

– Bineînțeles, zise. Câți împlinește?

– Doisprezece, răspunse Bernarda.

– Abia doisprezece? întrebă el, lungit din nou în hamac. Ce viață lentă!

Casa fusese fala orașului până la începutul secolului. Acum era năruiță și sumbră, și se părea că lumea de acolo era pe picior de mutare din cauza marilor spații pustii și

nenumăratelor lucruri nelalocul lor. În saloane rămăseseră încă pardoseala ca o tablă de șah și câteva candelabre cu zdrențe de pânze de păianjen. Încăperile ce se păstrau vii erau răcoroase pe orice vreme din cauza grosimii zidurilor de piatră și a anilor îndelungați de izolare, dar mai ales a brizei din decembrie ce se strecura șuierând prin crăpături. Totul era saturat de nepăsarea opresivă a delăsării și întunericului. Din fumul senioriale ale primului marchiz nu rămăseseră decât cei cinci copoi de pradă ce păzeau nopțile.

Zgomotoasa curte a sclavilor, unde se sărbătorea ziua de naștere a Siervei Maríá, fusese o cetate diferită înlăuntrul cetății pe vremea primului marchiz. Continuă să fie la fel și în timpul moștenitorului, atâta cât ținu traficul veros de sclavi și de făină pe care Bernarda îl conducea cu pricepere de la fabrica de trestie de zahăr din Mahates. Acum, toată splendoarea aparținea trecutului. Bernarda era secătuită de viciul său nesățios, iar curtea, redusă la două colibe de lemn cu acoperiș de frunze de palmier, unde se mistuiră cele de pe urmă pâlării ale grandorii.

Dominga de Adviento, o negresă neaoșă care cârmuise casa cu mână de fier până în ajunul morții, era veriga de legătură între cele două lumi. Înaltă și ciolănoasă, cu o inteligență aproape clarvăzătoare, ea era cea care o crescuse pe Sierva Maríá. Se făcuse catolică fără a renunța la credința ei yoruba, și practica amândouă religiile în același timp, la nimerală. Își aflase sfânta pace sufletească, spunea, căci ce-i lipsea uncea găsea în cealaltă. Era, totodată, singura ființă omenească având autoritatea de a interveni între marchiz și soția sa, și ambii îi arătau respect. Numai ea îi izgonea pe sclavi cu lovituri de mătură când îi descoperea săvârșind păcatul sodomiei sau preacurvind cu femeii pe care le

schimbau între ei prin încăperile goale. Însă, de la moartea sa, fugeau din colibe goniți de zăpușcala amiezii și se trânteau la pământ prin toate colțurile, răzuind orezul prins pe fundul ceaunelor ca să-l mănânce, sau jucându-se cu zbâr-năitori sau titurezi în răcoarea coridoarelor. În lumea aceea oprimată în care nimeni nu era liber, Sierva María era; numai ea și numai în locul acela. Astfel încât sărbătoarea se ținea acolo, în adevărata ei casă și cu adevărata ei familie.

Nu se putea imagina o petrecere mai posomorâtă în toiu muzicii zgomotoase, cu sclavii casei și cu alții de la unele familii de neam care aduceau și ei ce puteau. Copila se purta cum îi era felul. Dansa cu mai multă grație și însuflețire decât africanii de baștină, cânta cu voci diferite de a ei în diversele graiuri din Africa, ori cu țipete de păsări sau animale care-i descumpănau pe toți. La porunca dată de Dominga de Adviento, sclavele mai tinere o pictau pe față cu negru de fum, îi atârnavu șiraguri cu amulete vrăjitoarești peste lănișorul cu cruce de la botez și îi periau părul pe care nu i l-au tăiat niciodată și care ar fi împiedicat-o la mers dacă nu i l-ar fi împletit zilnic în mai multe cozi ce-i încununau capul.

Începea să înflorească într-un vârtej de forțe potrivnice. N-avea mai nimic de la maică-sa. De la tată, în schimb, avea trupul firav, sfiiciunea fără leac, pielea palidă, ochii de un albastru-întunecat și arama vie a pletelor strălucitoare. Felul ei de a fi era atât de tainic, că părea o ființă invizibilă. Speriată de o natură atât de stranie, mama îi pune la încheietura mâinii un clopoțel ca să nu-i piardă urma în penumbra casei.

La două zile după petrecere, și aproape din întâmplare, slujnica îi povesti Bernardei că pe Sierva María o mușcase un câine. Bernarda se gândi la aceasta în vreme ce făcea

Înainte de culcare cea de a șasea baie fierbinte cu săpunuri parfumate, dar când se întoarse în dormitor uitase totul. Nu-și mai aminti decât în noaptea următoare, pentru că dulăii lătrară întruna fără motiv până în zori, și i-a fost teamă să nu fi turbat. Atunci se duse cu sfeșnicul în mână până la colibe din curte și o găsi pe Sierva Maria adormită în hamacul de frunze de palmier indian împletite, pe care-l moștenise de la Dominga de Adviento. Deoarece slujnica nu-i spusese unde era mușcătura, îi dădu la o parte cămășuța și-o cercetă îndeaproape, urmărind cu lumânarea sfoara de penitență ce-o avea încolăcită pe trup ca o coadă de leu. În cele din urmă găsi mușcătura: o creștătură la glezna stângă, care făcuse deja o coajă de sânge închegat, și niște zgârieturi abia deslușite pe călcâi.

Cazurile de turbare nu erau nici puține și nici banale în istoria orașului. Cel mai răsunător a fost al unui marchitan care umbla pe străzi cu o maimuță dresată, ale cărei apucături mai că nu se deosebeau de cele omenești. Animalul se îmbolnăvi de turbare în timpul asediului naval al englezilor, își mușcă stăpânul și o luă la fugă spre dealurile învecinate. Nefericitul saltimbanc a fost omorât pur și simplu prin surgrumare în toiul unor halucinații înspăimântătoare pe care mamele continuau să le pomenească, după ani și ani, în cântece din popor, ca să-și sperie copiii. Nu trecură două săptămâni și o hoardă de maimuțe diavolești năvăli de prin păduri, în plină zi. Dădură iama prin cotețele de porci și de găini și se năpustiră în catedrală urlând și încercându-se cu spume de sânge, în timpul tedeumului pentru înfrângerea flotei engleze de război. Cu toate acestea, dramele cele mai cumplite nu treceau în istorie, căci surveneau în rândurile negrilor, unde cei mușcați erau ascunși spre a fi supuși magilor africane în locurile secrete ale sclavilor fugiți.

În ciuda atâtor nenorociri ce le puteau sluji drept învățătură de minte, nici albi, nici negri și nici indienii nu se gândeau la turbare, ori la vreuna dintre bolile cu incubajie lentă, atâta vreme cât nu apăreau primele simptome fără leac. Bernarda Cabrera procedă în același fel. Credea că fabulațiile sclavilor se răspândeau mai repede și ajungeau mai departe decât ale creștinilor și că până și o simplă mușcătură de câine putea dăuna onoarei familiei. Era atât de incredințată că avea dreptate, încât nici măcar nu-i pomeni de întâmplare bărbatului ei, și nici nu-și mai aminti de ea până duminica următoare, când slujnica se duse singură la târg și văzu leșul unui câine spânzurat de un migdal, ca lumea să afle că murise de turbare. I-a fost de ajuns o singură privire pentru a recunoaște steaua din frunte și părul cenușiu al celui care o mușcase pe Sierva María. Totuși, Bernarda nu se îngrijoră când i se povesti. N-avea motiv: rana se uscaser și nu mai rămăsese nici urmă de zgârieturi.

Luna decembrie începuse prost, dar în curând își regăsi serile de ametist și nopțile cu brize nebune. Crăciunul a fost mai vesel ca în alți ani din pricina veștilor bune din Spania. Însă orașul nu mai era cel de odinioară. Principalul târg de sclavi se mutase la Havana, și proprietarii minelor și plantațiilor din regatele acestea din interiorul continentului preferau să-și cumpere mâna de lucru prin contrabandă și la un preț mai mic din Antilele engleze. Astfel încât existau două orașe: unul vesel și înțesat de lume în cele șase luni în care galioanele rămâneau în port, și altul amorțit tot restul anului, așteptând întoarcerea acestora.

Nu s-a mai știut nimic despre cei mușcați până la începutul lui ianuarie, când o indiană pribeagă, cunoscută sub

numele de Sagunta, bătu în poarta marchizului la ceasul sfânt al siestei. Era foarte bătrână și umbla desculță pe soarele arzător cu un toiag din lemn de tec, înfășurată din cap până-n picioare într-un cearșaf alb. Avea faima proastă de moașă care repară fecioria fetelor mari și face avorturi, cu toate că o mai îndrepta și prin faima bună datorată cunoașterii unor taine ale indienilor ce înzdrăveneau bolnavii fără speranță.

Marchizul o primi fără tragere de inimă, în picioare în antreu, și zăbovi un răstimp până să înțeleagă ce voia, căci era o femeie care nu se avânta la vorbă și făcea tot felul de ocolișuri întortocheate. Se codi atâta până să spună ce avea de spus, încât marchizul își pierdu răbdarea:

– Orice ar fi să fie, spune odată și nu mai bate câmpii, îi zise.

– Suntem amenințați de o molimă de turbare, spuse Sagunta, iar eu sunt singura care cunosc leacul lui San Huberto, patronul vânătorilor și tămăduitorul celor turbați.

– Nu văd motivul unei molimi, zise marchizul. Nu s-au prevestit nici comete și nici eclipse, din câte știu, și n-avem vreo vină așa de mare ca Domnul să se ocupe de noi.

Sagunta îl încunoștință că în martie avea să fie o eclipsă totală de soare, și-i povesti de-a fir-a-păr despre cei mușcați în prima duminică din decembrie. Doi dintre ei dispăruseră, de bună seamă ascunși de ai lor ca să încerce să le facă farmece, și un al treilea murise de turbare în cea de a doua săptămână. Mai era un al patrulea care nu fusese mușcat, ci doar stropit de balele aceluiași câine, și acum se afla în agonie la spitalul Amor de Dios. Guvernatorul poruncise să fie otrăviți peste o sută de câini fără stăpân în cursul acelei luni. Într-o săptămână n-avea să mai rămână niciunul viu pe străzi.